

Susanna stalledräng

EVA WIKANDER

 SAGA
EGMONT

Susanna stalledräng

EVA WIKANDER

Eva Wikander

Susanna stalledräng

Saga

Susanna stalledräng

Omslagsfoto: Sharon McCutcheon via Unsplash och Shutterstock
Copyright © 1976, 2018 Eva Wikander och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen
All rights reserved
ISBN: 9788726126792

1. E-boksutgåva, 2018
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Hon satt på läktaren. Det ångade om hennes andetag. Den råkalla luften i ridhuset smög in under hennes kläder trots att en värmefläkt surrade entonigt i ett hörn.

Hon var klädd i jeans och en jacka som knappt räckte ner till naveln. På fötterna hade hon vita gummistövlar och på huvudet en ridhjälm som var minst tre nummer för stor. Hon hade fått täta till den med en yllemössa under för att den skulle hålla sig kvar på huvudet.

Susanna Lönn hette hon, en bleknosig liten 11-åring, tanig i kroppen som en spagetti. Hon rullade ett ridspö mellan handflatorna och plockade då och då upp en sockerbit ur fickan för att döva hungern som värkte i magen.

Därnere i manegen gick hästarna runt runt i ring. Trötta verkade de vara. Deras huvuden hängde tunga mot sågspånet, tyglarna fladdrade slarvigt utmed halsarna. Lektionen var snart slut. Hon, Susanna, hade inte fått någon häst. Men det var klart: Inger och Barbro hade bara sagt kanske. Ibland kunde det bli avbeställningar hade de berättat när de tog henne med till ridhuset. Själva red de i klubb varje onsdag klockan fyra.

Det var strax innan frukost samma dag som Susanna frågat Inger och Barbro om hon fick hänga med till stallet. Bara för att titta på de där vidunderliga djuren — rida vågade hon nog inte första gången.

De stack iväg direkt efter skolan. Tio minuter innan sista lektionen ringde ut reste de sig ur bänkarna alla tre för att hinna till bussen. Fröken hade givit dem lov att kila iväg tidigare. Det var något alldeles märkvärdigt att gå före alla

andra, tyckte Susanna som darrade av spänning när de rusade ut genom de tomma korridorerna.

De var klasskamrater alla tre och hängde ihop ibland på eftermiddagarna. Men sedan Barbro och Inger börjat rida hamnade Susanna lite utanför. Barbro och Inger gick för sig själva och pratade hästar på rasterna. Och på kvällarna samlade de pengar: Barbro satt barnvakt åt sin syster och Inger delade ut reklam i brevlådorna.

Det var dyrt att rida. 15 kronor för 45 minuter. Och så skulle man helst ha ridhjälm, spö, stövlar och byxor och det kostade en förmögenhet.

Mest saknade Susanna sina kamrater på eftermiddagarna. Då försvann de till stallet även om de inte skulle rida. De bodde nästan hos hästarna, tyckte hon en smula avundsjukt. Själv var hon innerst inne rädd för hästar. En gång hade hon blivit sparkad av en ilsken ardennerhingst på landet så hon fick åka till sjukhuset och ta en stelkrampsspruta i ryggen. Det gjorde jätteont. Både hästsparken och sprutan.

I bussen på väg till stallet den här dagen hade Barbro och Inger berättat för henne om stallet. För första gången. Hon hade börjat känna oron som for runt i kroppen och liksom grävde sig in i magen. Frukosten hade hon inte fått i sig i skolan. Upphetsningen var för stor. I stället reste hon sig mitt i maten och rusade hem efter socker och bröd. Det var bra att ge hästarna, speciellt *om* man skulle rida. Sedan hade hon fått låna en ridhjälm av Barbros syster, *om* det skulle finnas någon häst över till henne.

Det var det där *omet* som satt i magen och gnagde förstås.

— Det brukar alltid vara någon avbeställning, sa Inger i bussen.

— Du kan försöka att få Zenta, sa Barbro. Hon är lugn som en ko. Hon är nordsvensk och kommer från ett

lantbruk. En bra nybörjarhäst. Jag hade henne första gången. Du behöver inte galoppa om du inte vill . . .

— Fast Kalmar bryr sig inte om vilken häst man vill ha, påpekade Inger bestämt.

— Kalmar, undrade Susanna. Vem är det?

— Han leder lektionerna, sa Inger. Han bestämmer mycket och blir arg fort. Han ryter för han är gammal militär. Han var på ett regemente förut. I Kalmar. Det är därför han kallas för Kalmar. Barbro's ton var glatt undervisande.

— Å sjutton, mumlade Susanna och kände att hon krympte ihop.

— Han fick visst avsked från regementet för att han slog hästarna, flinade Barbro. Men nu är Bergman på honom så han vågar inte längre. Fast han slår omkring med långpiskan i manegen så vi inte går in mot mitten.

— Vem är Bergman?

— Ägarn, förstås. Han är inte ofta i stallet. Bara när han rider sällskap på söndagarna. Han rider ute förstår du. Ihop med några tanter och gubbar. Ibland rider han dressyr inne i manegen, berättade Barbro. Och så har han en egen häst. Carmen. Ett vitt fullblod.

— Jättefin, suckade Inger drömmande.

Det var svårt för Susanna att hänga med. Så mycket nytt på en gång. Värst var det med alla namnen på hästarna. 23 stycken om man räknade tvååringarna också. Sedan var det sju privata som inte gick på lektionerna. Inger och Barbro rabblade alla namnen i bussen. Det var som en utanläxa. Sedan kunde de förstås särskilt mycket om Nitro och King — deras älsklingshästar som de tjatade sig till varje lektion. Tjata kunde man ju alltid. Det kunde hända att Kalmar var på gott humör.

Så stannade bussen vid ridhuset. Flickorna hoppade av.

— Nu tar vi kort trav, hojtade Inger.

De skuttade iväg, Barbro och hon, och slog med piskorna på sina stövlar. Susanna svansade efter. Hennes hjälm höll på att trilla av i farten. De sprang som små föl upp för backen mot stallet. Kinderna var röda av upphetsning. Mitt i backen ropade Barbro:

— Sakt aaav på stället.

Inger stannade i en rörelse och vände sig mot Susanna:

— Sånt här måste du lära dig, sa hon bestämt. Efter tre lektioner är Kalmar på dig, förstår du.

Susannas mage värkte. Helst ville hon vända om hem igen. Det här var inget för henne. De visste ju redan så mycket.

— Du, sa hon ynkligt, jag tittar nog på första gången.

— Äh, fegis. Häng med. Du blir inte avkastad. Inger låtsades stegra sig rakt upp i luften.

— Du behöver bara skritta om du vill.

— Höger galopp, kommenderade Barbro.

Och så kastade sig låtsashästarna upp för krönet av backen. Tio meter efter travade en ängslig Susanna med ben som gelé. Gud om detta bara vore över. Om hon hade ridit redan och var på väg hem.

Stalldörren var stor och tung. Det var knappt man orkade öppna den. Och lukten av gödsel och hästkroppar spred sig runt stallbacken. Barbro och Inger kunde knepet att först lyfta och sedan dra upp dörren. Plötsligt var de inne i stallet alla tre.

Det kryllade av människor i gångarna. Mest flickor i alla åldrar från 7 till 20 år. Och alla verkade upptagna. Med att bära sadlar, kånka på vattenhinkar, rulla skottkärror med gödsel, sopa, gå med dynggrepar eller halmbalar mellan spiltorna.

I hörnorna, i spiltorna hos hästarna, stod små grupper och samtalade om lektioner de skulle ha eller hade haft och

från köluckan ropade någon att Kalmar var försenad. Fyra flickor stod i var sin ände runt en häst och ryktade var sin del i en spilta alldeles intill stalldörren. De såg inte Susanna där hon stod — ensam. Tittade inte ens upp på henne fast hon stod så nära att hon kunde röra vid den stora, svarta hästen.

— Undan, sa de bara när de prejade sig förbi henne med skramlande vattenhinkar. Susanna hoppade åt sidan och rättade hastigt till ridhjälmens. Vart hade Inger och Barbro tagit vägen? Den starka stalldoften sög tag i henne så hon kände sig vimmelkantig.

Bara gå, tänkte hon för sig själv. Bara gå rakt fram och låtsas som om du visste precis. Hon vinglade ut i gången på osäkra ben. Synade häst efter häst där de stod i rad ute efter gången. De var stora. Förfärligt stora. Och där kom en liten flicka som hon kunde svära på var minst fyra år yngre än hon själv. Hon klappade till en stor rackare, som visst hette Dante, och klämde sig in med ryktborste och trasa utan att verka det minsta rädd.

— Snygg hals han har, Dante.

— Alldeles för kort, bet flickan av och mönstrade Susanna.

— Jaa, kanske i minsta laget. Susanna svalde. Det gick inget vidare. Var var Inger och Barbro? Kanske hos Nitro, eller King. Hon måste se efter.

— Alla i fyraklubben kommer till luckan, ropade en flicka som satt i ett rum innanför ett fyrkantigt litet fönster. Kalmar är försenad men kommer snart. Alla i fyraklubben, hojtade hon entonigt.

— Fyraklubben, tänkte Susanna. Det måste vara Ingers och Barbros lektion.

Hon gick långsamt fram till luckan. Benen kändes svaga. Hon böjde sig ned och rättade till jeansen i stövlarna. Det var viktigt att de hängde över framtill och var instoppade